

ARTROZE

Door Jan Braet

Jan Braet kijkt naar kunst en het leven, in bloei en verval, zoals de rozen. Deze week de expo **1:1** van **Stijn Cole** in het kasteel van Chimay.

Er staat een stevige wind die de delicate blauwtinten van de vaan ontvouwt, tot het reusachtige doek rond de stok gewikkeld raakt en roerloos blijft hangen. Moet er iemand in de mast klimmen om de vlag weer los te maken? Een nieuwe windstoot klaart de klus in een oogwenk, *Sunrise* wappert weer in volle glorie op het voorplein van het kasteel van de prinsen van Chimay. Je moet een kunstenaar zijn en Stijn Cole heten om op een vroege ochtend met vaste tussenpozen het rijzen van de zon boven Chimay te fotograferen, daarna de kleurovergangen digitaal vast te leggen en in ragfijne verticale streken over te brengen op doek. Ik heb nog nooit zo'n schitterende vlag gezien.

Cole is een man van veel precisie, meten en passen. Hij is in de weer met digitale fotografie, Photoshop en internet, kan minutieus tekenen en kopiëren, en modelleert en schildert kleurvlakjes in geometrische rasters. Maar bovenal legt hij zich toe op de kwaliteit van het kijken. Hij scherpt het bewustzijn voor de ware en onware grootte van dingen, voor de ooghoogte en het oogpunt van waaruit we ze zien en in welke tijdspanne, vanaf welke afstand, binnen of buiten een getrokken kader. Welke dingen dan? Voor de vuist weg, en te zien in Chimay: merkwaardige bomen, zonsopgangen en -ondergangen, de *Montagne Sainte-Victoire* van Cézanne, het heelal door het oog van de Hubble-telescoop, toeristische landschapsbeelden op het internet.

De meeste van die dingen zijn ontstaan van hun evidente herkenbaarheid. Een zonsopgang, herleid tot een partituur van kleuren met een eigen ritme, op de maat van de tijdstippen waarop het gebeuren werd gefotografeerd. Een afgietsel van een fragment van Cézannes berg in Aix-en-Provence, bewerkt tot een tactiel sculptuur in bijenwas met een reliëf als een bevroren

Een zonsopgang wordt bij Stijn Cole een partituur van kleuren met een eigen maat en ritme.

**SANKT
GILGEN
EN ETÉ**
*Van toeristisch
internetbeeld
tot abstract
landschaps-
schilderij.*

zee. Een alpenweide tegen een achtergrond van bergen en lucht, getransformeerd tot een abstract landschaps-schilderij: een geometrisch gerasterd tweeluik met dezelfde kleuren als op het internetbeeld waarop het gebaseerd is. Het moet een zomergezicht op Sankt Gilgen geweest zijn, een geliefkoosd vakantieoord van de prinses van Chimay, als ik het goed heb. Het kunstwerk bekleedt voor de duur van de tentoonstelling een ereplaats in het kasteel: het podium van het theater, een kleine versie van het Lodewijk XV-theater in Fontainebleau.

De kunst van Stijn Cole is heus niet uit de lucht komen vallen. Misschien begon alles bij de impressionist Claude Monet en zijn schilderijen van de gevel van de kathedraal in Reims op verschillende tijdstippen van de dag. In een recenter verleden had je de conceptuele kunst van Stanley Brouwn, zoals hij met een eigen metriek stelsel het traject van zijn wandelingen door de stad registreerde (*This Way Brouwn*). Dichter bij huis, en openlijk door Cole beleden, heb je zijn verwantschap met het werk van Marthe Wéry (1930-2005).

Lang voor hij zelf op een steenworp van Chimay ging wonen, had Wéry een huis in de omgeving waar ze in de hete zomer van 1976 twee maanden lang elke dag op drie vellen handgeschept papier met viltstift en potlood verticale strepen trok, respectievelijk met strelzachte, diep kervende en vrije trekken. In meerdere betekenissen het werk van een monnik. Dat waren haar *Soixante journées d'été '76*, waar Cole schroomvol '16 aan toevoegde toen hij in de zomer van 2016 de kleuren van de lucht onder invloed van de zonbewegingen fotografeerde. In de daaropvolgende herfst confronteerde hij ze in het Raveilmuseum met het corresponderende werk van Wéry. In Chimay, hun beider stek, vallen de impressies van hun voorbije zomerdagen opnieuw samen, dit keer slechts als een echo.

Stijn Cole, *1:1*, tot 31/07 in Chimay.